

Iarna clipelor solemne

Daniel Vișan-Dimitriu

Mai cântă-mi, iubito, cuvinte,
Mai spune-mi povestea de iarnă
Cu albul de-afară ce minte
Că vrea peste noi să se-aștearnă.

Ne-nvăluie clipe solemne,
Ne-așteaptă paharele pline,
Cabana e caldă, iar lemne
Avem cât să ardem destine.

Și poate că-n focul ce arde
Vom pune și timpul din urmă
Cu nopți adormite-n mansarde
Și zile-nșirate în turmă.

Îmi place lumina difuză
Prin care îmi cântă cuvinte
O iarnă-n povestea confuză
Cu vin din aduceri aminte.